

PESTI FŐTEMLPOM

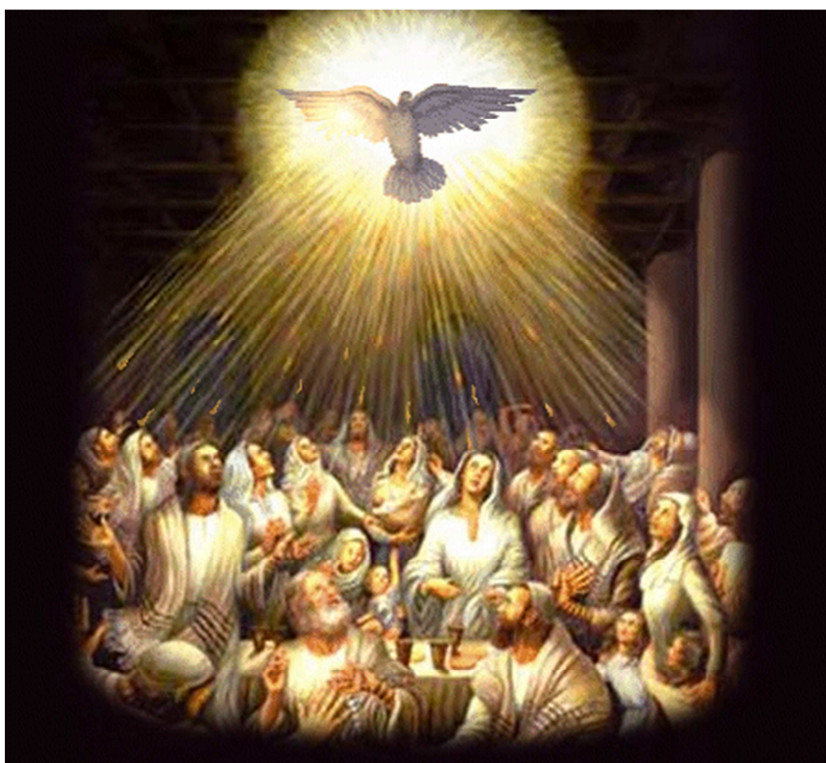


SPIRITUÁLIS KÖZÖSSÉGI LAP

V. évf. 35. szám

2019. június

Tartalom



- Keresztstülői igazolás
- Az eredet mértéke
- Papi jubileum
- Egy nap boldogság
- 2000 év 120 percben
- Béke és öröm a Szentlélekben
- A Szentlélek erővel tölt el majd benneteket
- A Haydn testvérek
- A világot átölelő szeretet
- A Plébánia élő műsora a Mária Rádióban
- Varázstalanodott világ

BELVÁROSI NAGYBOLDOGASSZONY FŐPLÉBÁNIA

1056 Budapest, Március 15. tér 2. T: 318 3108 belvarosiplebania@gmail.com

KeresztSZülői igazolás

A minap jellemző, komoly indítást adó élményben volt részünk a Plébánia irodában. Egy hölgy jött be kéréssel: a testvére keresztSZülő kíván lenni, írjak neki igazolást ehhez. „Mertem” megkérdezni, hogy miért nem ő jött be érte. Nem tud, mert...-volt a válasz. Hová jár templomba? - érdeklődtem tovább. A szervitákhoz, de nem rendszeresen. „Bátorságot vettem”, s említettem, hogy az Egyház parancsa szerint minden vasárnap kötelező szentmisére menni. Kérem, fáradjon be a kérelmező hozzám. Legalább ilyenkor találkozunk egymással, ha már egyébként nem. Nem tud, mert orvoshoz kell mennie – állította a testvér. Ismeretlen számára nem áll módomban dokumentumot kiállítani, hiszen azzal azt tanúsítom, hogy méltó a keresztSZülői küldetés teljesítésére. Ha erről nem győződtem meg, nem tehetem. A hölgy nem szívesen, de tudomásul vette. Ezt követően egy órán belül megjelent az illető. Hová jár templomba? – került elő ismét a téma. A Mátyás templomba – hangzott a válasz. A testvére alig egy órája mást mondott. Vajon hogyan szól Isten harmadik parancsolata? Most éppen elfelejtette. Aztán jött a dühödt kioktatás: ő nem jár

templomba, de jó ember, aki segíti a leendő keresztgyereket, nem úgy, mint más. És ilyenkor rendre következik az elmarasztaló ítélet: miért akadékoskodik a pap, mit okozkodik, mi jogon ítélkezik, miért a bürokrata, elveszti a híveket, még azokat is elűzve, akik betérnek az Egyházba, akik jönnének, de hát éppen ő az akadálya az Egyházba való tagozódásuknak. Mindenki beláthatja, hogy ezek után ő többet nem teszi be a lábát ide, aminek a pap az oka.

Tipikus eset. Nem is tudják a valódi hívek sem, hogy mi, papok mennyi atrocitásnak vagyunk kitéve még az állítólagos „hívek” részéről is. De ezt érte el a liberális propaganda, az egyház- és társadalomellenes támadás, mely az utóbbi évszázadban kiteljesedett. Szembe állította egymással a társadalom különböző, egymáshoz tartozó rétegeit: tanárt és diákot, sőt, gyereket és szülőt, orvost és beteget, egyháziakat és a társadalmat. Senki nem nyert általa, de a bizalmatlanság légköre megfertőzte, ellehetetlenítette a mindennapokat.

Gondolkodjunk el egy kicsit a fenti eseten, hiszen nagyon tanúságos és jellemző:

1. A pap nem bürokrata, aki papírokat állít ki megrendelésre. Egyébként sem szolgáltató vállalat a Plébánia („az Egyház”), amely a kifizetés fejében köteles szolgáltatni, a megrendelő igénye szerint.
2. A keresztSZűlőség lényege benne van a nevében: „SZülő”, ami ebben az esetben azt jelenti, hogy segít kibontakoztatni az életet, amit a keresztSégben Isten újjáteremtett. Tehát életet hordoz, s elsősorban példájával támogat.
3. A példa arra vonatkozik, hogy Istennel milyen kapcsolatban van. Ám, Isten maga határozta meg azt, hogyan lehetünk vele kapcsolatban, mi nem érhetjük Őt el. Az út hozzá Krisztus, aki jelen van a szentségekben, sajátosan az Oltáriszentségben. Tehát az Egyház szentségi élete a hozzá vezető út. Vallásos életet kell élni. A „maguk módján vallásos, jó emberek” még elkárhoznak. Krisztus a Megváltó, csak általa van üdvösség. Önmegváltás nincs, tehát, bármely emberi teljesítmény sem elegendő, csakis az „Igen-kapcsolat” Istennel.
4. Ha a keresztSZülő maga még hirdeti is, hogy nem kell vasárnaponként templomba járni, egyenesen akadállyá válik, nemhogy segítője lenne a rábízott személy üdvösségének. A vasárnap Krisztus föltámadása miatt kötelező ünnep, a szeretet kötelezettségével. Mert a szeretetnek is van kötelezettségvállalása. A jó egyébként is kötelező!
5. Az öntörvényűség erőszakát ugyancsak le kell lepleznünk. Ne az ember határozza meg Istennek és az Egyháznak, hogy mit tehet és mit nem! Ne ő diktáljon, hanem boldogan engedelmeskedve tartozzon a közösséghez, amelynek rendjét el kell fogadnia, vagy visszautasíthatja, de akkor magát zárja ki a közösségből, nem szólhat bele kívülről az életébe. Főként nem diktátorként. Mert valódi diktátorok, akik meg akarják mondani a papnak (orvosnak, tanárnak...), hogy a maga szakmájában mit tegyen, hiszen ő „jobban tudja” nála (az interneten utána nézett).
6. Végül, nem a pap űzi el az Egyházból az ilyen közeledőket. Nem akarnak közeledni, hanem a maguk vallástalan hitetlenségével kapcsolatos felelősségüket próbálják meg rátolni a papra, aki útban van, mert jele az Isten létének. Ez a lelkiület nem akar az Egyházhhoz tartozni, nem is tartozott soha oda. Szent Pál azt mondja az ilyenekre: „Nincs mentség az ő számukra”!
7. Ezek miatt, a magukat kereszténynek mondók miatt – akik meghasonlottak önmagukkal – veszítette erejét az Egyház. Meg kell térniük, vagy előremozdítják Európa iszlamizálását.

Felelős lelkipásztorként nem tehetek elvtelen engedményeket egyesek keményszívúsága miatt. A magam lelkiismeretével is el kell majd számolnom: vajon az emberek krisztus-kapcsolatát munkáltam-e vagy igazoltam a kárhozát útján járók gögjét! Mert járhat valaki távol Krisztustól, de ne akarjon példa

lenni. Akarjon megtérni és e szándékáról adjon bizonyosságot. Akkor tiszteletet vált ki belőlem is és a többi keresztény testvérből is!

Zoltán atya

Az eredet mértéke

A keresztény megújulás – amelyről oly sokat hallunk és beszélünk – azt a kérdést veti fel minden időben, hogy mi a kereszténység lényege. Vajon az, amely egy, a „vásárlók ízlése szerinti áruházzá akarja „fejleszteni” a kereszténységet, amely vonzó – és leszállított – áron kínálja portékáit? Vagy, amelyet a világba teljesen begyökerezve, szadduceusi, a hatalom birtoklására tekintő, a hitet ahhoz igazítani próbáló szervezetté válás veszélye fenyeget? Vagy amely, ennek ellentétéként, a hit igazságát a szabályrendszerek közé szorítva, farizeusi lelkülettel elfedi?

Ecclesia semper reformanda – az egyház folyamatos megújulást kíván kezdettől fogva, pontosabban éppen mindig a kezdethez, az eredet mértékéhez, a Krisztushoz való visszatérést. Ez valójában egyszerű, vagyis egyszerűsödést jelent, a hitnek a szeretet rendjébe tartozását, amely nem kíván mást, mint minket, magunkat.

A világra nyitottság helytelen értelmezése az egyház lényegének elhalványodását eredményezheti, ugyanis, az egyház úgy tudja csak elősegíteni az emberiség fejlődését, ha megőrzi saját lényegét, amely éppen az elvilágiasodás ellentéte, Isten szeretetének felkínálása minden ember számára, amelynek lehetőségi feltétele a megtestesülés, Isten egyesülése az emberrel, Krisztusban. Az egyház ezért communio, közösség egyesülés, részesedés. Utóbbi titokzatos, de konkrét módja az Eucharisztia.

A communio forrása a Szentháromság, Isten szentháromságos kommuniója, az Atya és Fiú egymásnak adottsága, a közös Isteni Lényeg, a Szentlélek. Ezek a szavak teljesen elvontnak tűnnek, mégis ki kell mondanunk: ez az eredet. Azért tűnik nehéznek, mert szavaink, fogalmaink értelme, jelentésük



teljesen a tárgyi-anyagi valóság, sőt korunkban kifejezetten a tudományos világnézet rendjéhez kapcsolódik, hiszen, óvodáskorunk óta ebben élünk. Csakhogy Istenről nem lehet úgy beszélni, mint az anyagi világról, Ő ugyanis nem valami anyagi vagy metafizikai lényeg, hanem communio, kapcsolatban-lét, ezért csak a személyek felől lehet megközelíteni, mert lényege szerint személyes. Mindezt Jézus által tudjuk, aki azt mondta: „Az Atya és én egy vagyunk.” Ez a személyes, tökéletes odaadottság, a szeretet eredete, forrása, egysége, a Lélek, amelyben a személyek önmagukat egymásnak ajándékozzák.

A Szentlélek lényegére vonatkozó „tudásunk” az ószövetségi szövegek utalásai után Krisztusban kifejezett valósággá vált. Benne megjelent az „isteni és az emberi közötti kapcsolat, vagyis az, hogy a személy-mivolthoz lényegileg tartozik az, hogy kapcsolatban van Istennel.

A Szentlélek Isten belső lényegéhez tartozik, ugyanakkor a Szentháromságon belüli vonatkozá-

sok felénk való kinyílása, adomány, melyben Isten önmagát adja nekünk, önközlése felénk. Számunkra akkor válik jelenvalóvá, amikor hagyjuk, hogy elérjen minket. Küldött, akinek küldetése az, hogy felnyissa szemünket Isten önkinyilatkoztatására, amely oly módon történt meg, hogy – bár kimeríthetetlen – befogadható legyen emberi gondolkodási eszköztárunk számára is, vagyis teljesen Istenben és ugyanakkor teljesen emberben.

Isten önközlése, tehát, a Szentlélekben történik meg, Ő a küldött irányunkban, és mivel kimeríthetetlen, ezért nyilvánvaló, hogy az egyszeri, Jézus Krisztusban történt, végleges kinyilatkoztatás a Szentlélekben bennünk folytatódik. Nem kevesebbet jelent ez, mint azt, hogy mi is címzettjei vagyunk az Úr epifániájának, Isten dicsősége Krisztusban való felragyogásának. Misztikus, de valóságos értelemben mondhatjuk: „láttuk az Urat”, mert hiszünk benne anélkül, hogy fizikai értelemben láttuk volna. Ez pedig a Krisztus titkában való részesülést jelenti, és apostoli küldetéssel jár.

BL

Papi szolgálat 65 éven át

Herpy György atya vasmiséje templomunkban



György atya katolikus, gyakorló hívő családban, bizonyos értelemben szakrális környezetben, a Római Földi Plébánián nőtt fel, amely lakásuk szomszédságában volt, ahová rendszeresen járt szüleivel szentmisére, ahol először járult az Oltáriszentség vételéhez szentmisére, gyónni és ahová papi hivatásának gyökerei is visszanyúlnak. Az Érseki Katolikus Gimnáziumban, a Rákócziánumban érettségizett, majd, amikor megszületett a döntés a hivatásról, bevonult a szemináriumba. Később tudta csak meg, hogy szülei - születése előtt – Máriazellben felajánlották őt a Szűzanyának.

Nagyszerű papok, igazi papi ideálok vezették tovább hivatása kibontakozását, ők lettek a példaképei. Tőlük kapta a szilárd alapokat. Sínre tették, ahogy maga fogalmaz.

Papi életének fontos állomása a nagy kihívás: Lékai bíboros atya, aki, miután 1976-ban Vízafogón lett plébános, 1980-ban templomépítési feladatot bízott rá. Ekkor azt élte meg, hogy maga Jézus az igazi megbízó, mert teljesen azt érezte, hogy Ő vezeti. Ebben az eseményben érte „tetten” az isteni akaratot, ami megerősítette a nehézségek hordozásában. Maga a feladat volt az, amiben megélte az isteni gondviselést. Az óriási többletterhelés viselését a bíboros atya emelt javadalmazással kívánta volna honorálni, ő azonban egy fillért sem fogadott el ezért, teljes egészében Jézusért ajánlotta fel erőfeszítéseit. Persze – ahogy maga többször említette – a többszörösét kapta vissza az évek során, mert a Jóisten mindig bőkezűbb, mint gondoljuk.

Ilyen „viszonzás” volt az az istenélménye, amelyben egy szemlélődő lelkigyakorlaton részesült. A dohányzásról akkor már vagy harminc éve nem tudott leszokni. A szobájában ült és nagy ürességet, közömbösséget érzett. Akkor Jézus jelent meg neki, akit Magát nem látta, csak a sebhelyes kezét, de helyet készített neki a másik széken. Így szólt az Úr: „elveszem tőled ezt a keresztet, de nem a te érdemed lesz, hanem a saját dicsőségemre teszem.” Attól kezdve egy cigarettát sem szívott el, de ami fontosabb, egyáltalán nem is kívánta.

György atya ma, amikor az időskor terheit viseli, arra gondol, hogy Jézus mennyit szenvedett, a bőlcsőtől a Golgotáig. Ma, amikor a fiatalság tüze, a „lángolni akarás” új minőségben van jelen benne, arra emlékszik, amit pap testvére mondott egyszer neki: „nézd, a halat parázson is lehet sütni”. Hát én ez a parázs vagyok - mondja, de ez a parázs azért még vagyok. Kapok erről visszajelzéseket.

Felejtethetetlen régi élménye máig táplálja lelki életének parázsát:

Bécsben részt vett egy Cursillo-sorozaton. Ott történt aztán meg az, hogy a sorozat végén, a záró együttlét alkalmával, amikor körben álltak, valami olyan eufória vette hatalmába, ami azelőtt soha. És amikor hátranézett, ott volt mögötte a húga, Mária, és Majláth Edina, akik finom érzékenységgel megsejtve felhívták a figyelmét arra, hogy a papi élet kibontakozásának nagy eseménye lehet ez az alkalom. Azt élte át, hogy Isten szereti, és elfogadja olyannak, amilyen, annak, aki. Ez az élmény az aggályoskodást, a gyerekkortól cipelt hordalékokat egyszerre szinte visszamenőleg eltüntette, s istenképe is megváltozott. A nem is teljesen tudatos félelmek, bizonytalan érzések sorra eltűntek. Mi történt? Hát az, amit így fogalmaz meg: „én, a vakarcs, kisebrendű, rossz képességű „gyerek” mindennek ellenére, így vagyok az, akit Isten szeret, aki saját magát szeretheti, és akit talán mások is szerethetnek.”

Herpy György atya, aki korábban káplánként már plébániánk papja volt, vízafogói plébánosi hivatalát hetvenéves korában letelve, még 14 évig, így összesen 22 éven át teljesített plébániánkon szolgálatot. Elérkezve vasmiséjéhez, melyet június 16-án koncelebrál templomunkban, nagy örömmel és a régi szeretettel köszöntjük, kívánva, hogy a szeretet parazsa még sokáig éltesse őt!

Altemplomi esték

Az Altemplomi esték című rendezvény-sorozatunk vendégeként látogatott el hozzánk Dr. Tahy Ádám kardiológus főorvos, a Szent Ferenc kórház korábbi igazgatója, akivel a hit és a gyógyulás kapcsolatáról beszélgetett Zoltán atya a számos érdeklődő előtt



Egy nap boldogság



Az V. kerületi Önkormányzat, valamint plébániánk alapítványa a Tevékeny Szeretet Alapítvány támogatásával és önkénteseink áldozatos munkájának köszönhetően május 27-én, az előzetes terveknek megfelelően sikeresen lezajlott a gilvánfalvai óvoda javára lebonyolított jótékonyági akciónk. A száz százalékosan cigányok lakta a falu a környezetétől el van szigetelve, ami például azzal is jár, hogy jellemző az unokatestvérek közötti párkapcsolat, az azokból születő gyermekek, annak lehetséges következményeivel.

A falu polgármestere 36 éves, négy unokája közül a legidősebb már 5 éves. Sok az apa által egyedül nevelt gyermek, mivel a nők gyakran „eltűnnek a családból”, és máshol kezdenek új életet, aminek mibenlétéről a bűnügyi krónikákból értesülhetünk.

Judit óvó néni szerint, aki 20 éve jár Pécsről Gilvánfára, már a következő generációnál tragikus következményekkel kell számolni.

Mindezek ismeretében örömmel tapasztaltuk, hogy a nehéz sorsú gyerekek számára milyen nagy élményt jelentett az a kirándulás, amelyet a „Pécsi Zoo” állatkertbe szerveztünk, autóbusszal szállítva a gyerekeket a helyszínre.

Áadtuk továbbá azt a 9 db hintát is, amire a pénzt a hívek gyűjtötték, és az önkéntesek vásárolták meg. Köszönjük a segítséget és a közreműködést !

2000 év 120 percben

Az időutazás, melyet az érdeklődők számára rendszeresen tartunk, a Kr.e. 2. évezredtől, a bronzkortól indul és Józsa Judit szobrainál, a XXI. században fejeződik be.

Templomunk első elődje a Contra Aquincum római erődjének köveire épült, melynek maradványai az altemplomban, illetve a feltemplomból, üvegfüdében keresztül láthatók, továbbá a magyar történelem minden korszakából őriz emlékeket.

1541-ben, Buda elfoglalásakor mecsetté alakították, amit egy mihráb fülke, valamint egy arab felirat is bizonyít, de ennek ellenére a szentélykörüljáróban csodálatos freskók maradtak meg a XIV-XV századból. A II. világháborúban súlyos sérüléseket elszenvedett épületben helyezették el a megsemmisült főoltár helyére Molnár C. Pál képét Mária mennybevételéről.

Rendszeresen tartott templomnéző túráinkon a résztvevők négy erekleje előtt is tiszteletüket tehetik,

melyek közül kettő gyönyörű, reneszánsz pasztofóriumban tekinthető meg.

A templom számos történelmi esemény színhelye volt. Itt választották királlyá Hunyadi Mátyást és II. Ulászlót, itt volt Kossuth esküvője, Szent Erzsébet eljegyzése, Szent Gellért első sírja, és itt állt Széchenyi, Vörösmarty, valamint gróf Batthyány Lajos ravatala. Innen indult a magyar Kolping mozgalom, és itt található az Európában számon tartott, de Magyarországon ismeretlen tábornok, báró Kray Pál síremléke. A templom temetkezési helyként is szolgált több száz évre visszamenőleg, de a főváros zenei életének is egyik központja volt. Liszt Ferenc hét évig lakott az Erzsébet-híd építésekor elbontott plébánia épületében, és tartotta művei ősbemutatóját nálunk.

A híd építéséhez kapcsolódó városi legenda a templom eltolásáról szinte mindenki által ismert, bár nem igaz. Bárcsak ugyanannyian ismernék az épület és az egyházközség (melynek legrégebb pecsétje 1048-ból származik) valódi történelmét.

Ennek egy szeletével találkozhatnak azok, akik részt vesznek templomnéző túráinkon, melyeknek időpontjai: augusztus 9.; október 11.; és december 13. 18 óra 15 perctől Az események során zenei élmény is vár a résztvevőkre, melynek segítségével megtapasztalhatják a liturgikus tér különleges akusztikáját is. Ebből az alkalomból lehet megtekinteni a legfrissebb feltárásban eredeti, reneszánsz állapotra helyreállított Mátyás Oratóriumot.



Ha regisztrálnak a 06-20/775-3382-es telefonszámon, vagy előzetesen jegyet vásárolnak a Jegy.hu-n, akkor már 3000 Ft-ért részesesi lehetnek e páratlan templom lenyűgöző történetének. Várunk mindenkit szeretettel!

Kovács Gergely

„Béke és öröm a Szentlélekben”

Kereszténységemet illetően az egyik legnagyobb ajándéknak tartom, hogy több alkalommal is részem lehetett abban, hogy hívő keresztények kézrátétellel imádkoztak értem azért, hogy betöltsön a Szentlélek, és hogy ezáltal a keresztségben és bérmálásban kapott kegyelmek kibontakozzanak, és kézzel foghatóvá, aktívvá váljanak az életemben.

Ezek az imádságok számos kegyelmet, ajándékot hordoztak az életemre nézve, de mindebből most csak egy apró részletet szeretnék kiemelni. Az imádságok során érdekes jelenségre lettem figyelmes: majd minden alkalommal, amikor ilyen módon imádkoztak értem, mély belső békét, olykor egész lényemet átható örömet éreztem, ami egyes esetekben jóleső fizikai melegséggel, olykor forrósággal is párosult. Ezek a tapasztalatok azonban rendszerint röviddel az imádság után megszűntek. Hiszem azonban, hogy Isten tetteinek, cselekvésének mindig mélyebb rétegei, üzenetei vannak, ezért nem is az említett konkrét tapasztalattal szeretnék foglalkozni, hanem azzal az üzenettel, is, amelyet számomra hordozott.

Felvetődött ugyanis bennem a kérdés: hogyan lehet az, hogy a béke, az öröm, amit minden ember oly nagy erővel keres az életében, egy egyszerű imádság hatására megszületik bennem, ráadásul úgy, hogy én nem is tettem érte semmi erőfeszítést s az egyetlen feladatomból csak annyi volt, hogy befogadóvá váljak? Habár, a válasz igen egyszerűnek tűnik, nekem mégis, hosszú évekre volt szükségem, hogy elkezdjem megérteni, és úgy hiszem, még ma is csak járom megértésnek ezt az útját. Az Isten Országá, és ezzel együtt a „béke és öröm a Szentlélekben” (Róm 14,17) nem érdemelhető ki, emberi erőfeszítéssel, nem megragadható, jutalomként megkaparintható dolog, hanem Isten ingyenes ajándéka, amelyet Krisztus szerzett meg nekünk (vö. Róm 5,6–8). Az ajándékkal pedig természete szerint csak egy dolgot lehet tenni: elfogadni. Amint megpróbáljuk megszolgálni, vagy kifizetni, azonnal megszűnik ajándék-volta, és ezzel lényegében megsemmisül. Így van ez Isten ajándékaival, a Szentlélek kegyelmével

A Szentlélek mint első ajándék érkezik hozzánk (IV. eucharisztikus ima), és megelőz bennünket minden tettünkben (vö. KEK 683, 684). Felmerülhet a kérdés, hogy akkor nem is kell tennünk semmit a Szentlélek-, és ezzel együtt a kegyelem elnyeréséért? Úgy hiszem, részünkről az erőfeszítést - némileg ellentmondásos módon - gyakran éppen az elfogadás jelenti. Mégpedig annak ingyenes volta (vö. Jel 22,17), melynek célja, hogy megtörjük büszkeségünket, amely mindenáron fizetséget akar szolgáltatni, és ezáltal méltóvá akarja tenni önmagát az ajándékokra. Ezzel azonban éppen annak lényegét sérti meg. E hamis méltóságra törekvő gőg feletti győzelem az önmegtagadás csúcса, amelynek nehézségéről a szentek tesznek tanúbizonyságot számunkra. Különösen is jelentőségteljes mindez mai nyugati kultúránkban, amelyben megszoktuk, hogy mindennek ára van, hogy minden élmény, minden öröm lassan pusztá termékké, szolgáltatássá válik, amelyért bizony fizetni kell.

Ezért különösen is fontos, hogy újra felfedezzük Pünkösöd ingyenességének üzenetét. A Szentlélek az Atya ingyenes ajándéka számunkra, akit örömmel fogadhatunk, aki által megtapasztalhatjuk az Isten Országának ingyenes örömét, és aki által képesek lehetünk megvalósítani keresztény küldetésünket (vö. ApCsel 1,8). Törekedjünk tehát alázatra, amely nem fél elismerni, hogy nincs mit adnia cserébe, mégis, az ajándékozó akaratát tiszteletben tartva kész elfogadni az ajándékot. E titok mély megértése fog képessé tenni bennünket is arra, hogy mi is nagylelkűek legyünk az odaadásban: „Ingyen kaptátok, ingyen is adjátok!” (Mt 10,8).

Farkas Emánuel

„A Szentlélek erővel tölt el majd benneteket”

A harmadik isteni személyről, a Szentlélekről kevesebbet szoktunk beszélni, mégis az Ő jelenléte életünk minden pillanatában felfedezhető. Fogantatásunk percében Isten kileheli éltető Lelkét ránk és mi elindulunk életünk útján. A keresztségben Isten gyermekeivé fogad bennünket, a Szentlélek templomává és a mennyország örökössévé tesz elvégezve jószágos, örömet-hozó, megújító munkáját. Jézus gyermekkoráról nem sokat tudunk, de a Szentírás így ír róla: „Jézus meggyarapodott bölcsességben, korban, s kedvességben Isten és az emberek előtt.” (Lk 2,52)

Az Egyház hagyománya a Szentlélek tizenkét gyümölcsét sorolja föl: „szeretet, öröm, békesség, türelem, béketűrés, jószág, kedvesség, szelídség, hűség, szerénység, önmegtartóztatás, tisztaság” (Gal 5,22-23; vö. Ef 5,9; Jak 3,18). Mi is erre kaptunk meghívást, hogy lelkünk egyre inkább átalakuljon, mi is gyarapodjunk és érleljük magunkban ezeket a csodálatos gyümölcsöket. A bérálásban elnyerjük a Szentlélek ajándékainak teljességét; amikor pedig az Úr oltárához járulunk, részesülünk az Ő áldozati lakomájából. A Szentlélek *átváltoztató erejével jelenvalóvá és aktuálissá teszi Krisztus misztériumát*; (KEK 1092). Ugyanaz a Szentlélek, aki jelen volt Jézus életének minden pillanatában, az oltáron számunkra is jelenvalóvá teszi a megváltás nagy titkát és így a mi életünkben is kifejti átváltoztató erejét. Van egy számomra kedves ének, amelyben ez hangzik el: *Jöjj, és hozd el minden gondod Jézushoz, add át Neki és örömet kapsz cserébe*. Hajlamosok vagyunk engedni annak a kísértésnek, hogy problémáink óriásiak, és minden gondolatunk ezek körül forog, miközben Jézus jelenlétét kevésbé érezzük. Meg kell tanulnunk megkülönböztetni a Szentlélek lágy hangját, a problémák harsogó viharától, rátekintve arra, Akinek van hatalma minden vihart lecsendesíteni. (Mk 4, 40) A Szentlélek az, Aki sürget, Aki szüntelen hív bennünket Jézushoz. A napi szentmisén való részvétel is a bennünk lakó Szentlélek ereje által lehetséges, aki a szeretet Lelke és meghív egy valóságos örömteli találkozásra. „Az ige liturgiájában a Szentlélek „emlékezteti” a hívő közösséget mindarra, amit Krisztus



értünk tett,” (KEK 1103) és a Lélek az, aki előmozdítja a szívünkben az Isten tetteire való megfelelő választ, a hitet és ő indít bennünket a dicsőítésre (vö. KEK 1102-1103). A Szentlélek, ahogy a Katekizmus fogalmaz (KEK 1101), „*adja Isten ígéjének lelki megértését az olvasóknak és a hallgatóknak szívük fölkesztyűsége szerint. A szavak, a cselekmények és a szimbólumok által, melyek az ünneplés szövegét alkotják, a hívőket és a főltszentelt szolgálkat eleven kapcsolatba hozzák Krisztussal, az Atya Igéjével és képmásával, hogy életükbe át tudják vinni azoknak a valóságoknak értelmét, melyeket az ünneplésben hallanak, szemlélnék és tesznek.*”

A Szentlélek készíti elő bennünk a szentségre vezető utat, amint azt a II. Vatikáni Zsinat püspökei is megfogalmazták 1964-ben. A zsinat *Lumen Gentium* kezdetű, az Egyházzal szóló dogmatikus konstitúciójának első fejezetében ezt olvassuk: „A mű elkészülte után -- melyet az Atya a Fiúra bízott, hogy elvégezze a földön (vö. Jn 17,4) -- pünkösdkor elküldetett a Szentlélek, hogy szüntelenül megszentelje az Egyházat, s így a hívőknek Krisztus által az egy Lélekben megnyíljk az Atyához vezető út (vö. Ef 2,18). Ő az élet Lelke, azaz az örök életre szökellő víz forrása (vö. Jn 4,14; 7,38--39), aki által az Atya a bűnnek meghalt embereket élteti, míg végül halandó testüket föltámasztja Krisztusban (vö. Róm 8,10--11). A Lélek az Egyházban és a hívők szívében mint templomában lakik (vö. 1Kor 3,16; 6,19), imádkozik bennük és tanúságot tesz a fogadott fiúságról (Gal 4,6; Róm 8,15--16.26). Az Egyházat, melyet elvezet a teljes igazságra (vö. Jn 16,13) és összefog a szolgálatban és a közösségben, különböző hierarchikus és karizmatikus ajándékokkal látja el, irányítja és ekesíti a maga gyümölcsseivel (Ef 4,11--12; 1Kor 12,4; Gal 5,22). Az evangélium erejével megfiatalítja az Egyházat, szüntelenül megújítja és elvezeti a vőlegénnyel való teljes egyesülésre. A Lélek és a menyasszony ugyanis azt mondja az Úr Jézusnak: Jöjj el! (vö. Jel 22,17).

Az Egyházban egyaránt jelen vannak a hierarchikus és karizmatikus ajándékok, és mindkét típusú

ajándék arra irányul, hogy elősegítse bennünk a hitet. Minden egyes szentmise elején és minden imánkban „kérjük meg a Szentlelket, hogy szítsa fel a szívünkben egyre erősödő hitet, vágyakozó és várakozó hitet, mert az Úr feltámadt, él és jelen van, és az Ő legnagyobb öröme, hogy közöttünk lehet” mondja *Raniero Cantalamessa* kapucinus szerzetes, a Pápai Ház szónoka. Engedjük meg a Szentléleknek, hogy melegítse fel szívünket az Ő szeretetének lángjával, amely fényt és boldogságot hoz. A szeretet ereje az az erő, amiről Jézus beszél mennybemenetele előtt, a Szentlélek maga a Szeretet.

Kívánom, hogy legyünk mindig készen meghallani a Szentlélek lágy hangját és legyen bátorságunk behívni Őt az életünkbe, ahogy szentéletű XXIII. János pápa is tette. Az Ő Szentlélek hívo imájával kívánok áldott pünködöt! „*Újítsd meg csodáidat napjainkban, mintegy új Pünkösdt által! Add meg Egyháznak, hogy egy szívvel és kitartó imával, Máriával, Jézus anyjával együtt, Péter vezetését követve, előmozdíthassa Isteni Üdvözítőnk uralkodását, az igazság és igazságosság országát, a szeretet és béke uralmát! Amen.*”

Borhidán E. Bernadett

Musica Sacra – A Haydn testvérek



Joseph Haydn

Évtizedek óta élő hagyomány már, hogy a Belvárosi templom húsvétünnepi miséjén Joseph Haydn Nelson-miséje csendül fel. Idén is így volt és valószínűleg még sokáig így lesz. A zeneirodalom egyik legszebb egyházzenei alkotása ez, megunthatatlan, felemelő és az ünnep fényét hirdető mű. Idén azonban többször is találkozhattunk a Haydn névvel, hiszen Virágvasárnap, egy héttel Húsvét előtt Michael Haydn Missa Quadregesimae - nagybőjti miséjét adta elő a Budapesti Énekes Iskola és a Belvárosi Kántorátus. Pünkösdt vasárnapján pedig Joseph Haydn F-Dúr Missa brevis-et énekeljük majd a Savaria Barokk zenekar szólistáinak közreműködésével.

Joseph Haydn nevét valószínűleg mindenki ismeri, hiszen a bécsi klasszika "szentháromságának" egyike Mozarttal és Beethovennel együtt.

Viszont, kevésbé ismert öccse, Michael Haydn, akivel együtt indult zenei pályája, gyermekként mindketten a bécsi Stephansdom kórusának fiúszoprán énekesei voltak. Elsőként Joseph-et küldte oda apjuk, aki bognár volt Rohrauban, de amatőr muzsikusként maga is szívesen muzsikált kedvenc hangszerén, a hárfán. A Stephansdom karnagya ekkoriban Georg Reutter volt, aki annyira elégedett volt Joseph muzikalitásával és hangjával, hogy azt üzenté apjának, Mathias Haydn-nek, hogy még ha 12 gyermeke lenne is, mindegyiket felvenné a dóm kórusába. Az apa ezen felbátorodva 5 évvel később előbb Michael-t, majd a legkisebb Johann-t is Bécsbe küldte és Reutter valóban fel is vette őket.

Joseph Haydn került ki elsőként a kórusból, mégpedig a mutálása miatt és egy ideig csak alkalmi munkákból élt, majd Nicola Porporának, a kor kiváló zeneszerzőjének lett segédje. Nála sajátította el a zeneszerzés fortélyait és neve egyre ismertebb lett zenészkörökben. 1761-ben lett az Esterházy-udvar alkalmazottja előbb másodkarnagyként, majd Georg Joseph Werner halála után az udvari zenei élet első számú vezetőjeként. Ő vezette az udvari zenekaron kívül az udvari operatársulatot is és Esterházy Miklós herceg napi kamarazenéléseit is. A herceg 1766-tól egyre sűrűbben tartózkodott Fertődön, így Haydn is itt töltötte aktív zeneszerzői éveinek nagy részét, mintegy három évtizedet.



Michael Haydn

Esterházy Miklós herceg 1790-ben bekövetkezett halála után nagyobb szabadsága lett, ekkor jutott el Angliába, ahol megírja Londoni szimfóniáit és számos sikeres hangversenyt ad. Az angol királyi család szerette volna, ha Haydn végleg Angliában marad, de a mester visszatért Bécsbe és élete utolsó éveit is itt töltötte. 1809. május 31-én halt meg.

Rendkívül termékeny szerző volt, 104 szimfóniát, 20 operát, több száz zongora- és kamaraművet hagyott az utókorra. Egyházi zenéje is jelentős, 14 misét, 4 oratóriumot komponált. A Pünkösdkor felcsendülő Missa brevis-e egyike a legkorábbi műveinek, mindössze 18 évesen írta, míg a Nelson-mise a már világszerte elismert zeneszerző kései alkotása.

Öccse, Michael Haydn, tehát, szintén a bécsi Stephansdom kóristájaként kezdte pályafutását, hangját Joseph bátyjával együtt csodálták, muzikalitása is kimagasló volt. A kórusból való távozása után rövidesen Váradra került, ahova az újonnan kinevezett Patachich Ádám püspök hívta meg, hogy vezesse a püspöki zenekart. 26 fizetett zenésze volt, ami jelentős zenekart feltételez és bár csak 3 évig volt Váradon, mégis nagyon termékeny évek voltak ezek, mert, mintegy, 31 művet írt ebben az időszakban. Egyházi megbízatása miatt elsősorban miséket, offertoriumokat komponált, melyeket bátyja is elismert, sőt, Joseph úgy tartotta, hogy az egyházzene területén öccse sokkal jelentősebb zeneszerző. Híre hamar elterjedt és rövidesen a salzburgi hercegérsek hívta meg udvarába, ahova el is szegődött. Jó kapcsolatot alakított ki a Mozart családdal is, az ifjú Wolfgang Amadeus valószínűleg nagyon sokat tanulhatott Michael Haydn-től. 1781-ben átvette a salzburgi dóm zenei irányítását is és, bár többször is csábították más udvarokba, élete végéig hűséges maradt az Alpok fővárosához. Bátyjához hasonlóan termékeny szerző volt, egyházi műveit (47 mise, 65 offertorium és mintegy 130 Graduale-tétel) kiemelkedőnek tartja a zenetudomány.

Dr. Gesztesi Tóth László

A világot átölelő szeretet

Kerényi Lajos atya elmélkedései új könyvben

A Szent Gellért Kiadó gondozásában megjelent kötetben Lajos atya régebbi és legújabb elmélkedéseit olvashatjuk. Ezekből idézünk fel gondolatokat.

Életünk minden pillanatában engednünk kellene a Szentléleknek, hogy vezessen bennünket, a második isteni személy, Urunk Jézus Krisztus ugyanis közölte, hogy a Vigasztaló „megtanít bennünket a teljes igazságra, eszünkbe juttat mindent, felébreszti a szívünket, hogy ne legyünk alvó keresztények, s megvigasztal minden szomorúságban”. Az Úr elvárja tőlünk, hogy elmenjünk a szenvedő, a tudatlan, a sokféle gonddal küszködő emberek közé, „jelenítsük meg előttük Őt, a vigasztalót, az örök életet ígérőt”. Elvárja tőlünk azt is, hogy egyre többen legyünk, akik valóban tevékenyen veszünk részt a szeretet, a béke, a megbocsátás áldozatos, „szent” művében. Meg kell gyógyítani ezt a beteg társadalmat.” S hogy mikor veszítünk, illetve mikor nyerünk, mi keresztények? „Veszítünk, ha lázadunk, ha elhagyjuk keresztény identitásunkat, ha szidjuk, gyűlöljük a másként gondolkodókat. Nyerünk, ha a nehézségek, éppen a mai nem túl kedvező körülmények még acélosabbá teszik hitünket, ha a szenvedéseket és a kellemetlenségeket megtanuljuk átváltoztatni az engesztelés eszközzé.” Ahogyan a nagy francia jezsuita teológus, filozófus, Teilhard de Chardin fogalmaz: „fénnyé alakítani a világ legszörnyűbb árnyait”. Az ateistákat, „a pénz ámokfutóit, a személyiségüket vesztő szerencsétleneket” nem szidni kell, hanem szeretni, imádkozni értük, „még akkor is, ha ők ki akarnak irtani bennünket, ha idétlenkednek és megalázzák a szentet”. Jézus mindezt látva folytatta „véres megváltói küldetését. És megmenekült a jobb lator, megmenekültek és megmenekülnek a nagyszájúak, a félrevezetettek, a bajban kétségbeesettek.” Lajos atya vallja: ha szeretünk és áldozattá leszünk, imádkozunk, „megmentjük ezt a szerencsétlen, vesztébe rohanó, becsapott nemzedéket”. Egyértelmű, hogy a világ a

vesztébe rohan, de biztos, hogy nem fog elveszni, „mert vannak áldozatok, engesztelők. Mert az Istenfiú nagyon szeret minket, és életét adta értünk.” Éppen ezért meg lehet rövidíteni a szenvedéseket, enyhíteni a borzalmas csapások következményeit, azáltal, hogy egyre többen fordítanak hátat a hamis és bűnös élvezeteknek, becsületesen kezdenek élni, „és egyre többen bekapcsolódnak az isteni erőterekbe”. A transzcendencia, a természetfeletti felfoghatatlanul hatalmas és vonzó az emberiség számára. Tertullianus ókeresztény író írta, hogy az ember lelke természeténél fogva keresztény. Arra született, hogy mindig tovább akarjon lépni, és legyen biztosítéka, hogy valóban továbbléphet a szeretet, a szép, a jó és az igaz értékek világa felé.

Lajos atya az egészséges fejlődés egyik legnagyobb veszélyének minősíti az önmagunkkal való meghasonlást. Rémisztő, ha önmagunkat megvetjük, mert ennek rengeteg értékromboló hatása van. Ady Endre így énekel erről: „Magamat utálván, mást is gyilkolok... mert telve vagyok dögmatériákkal.” Egyetlen kiút van ebből a borzalmas érzéskörből: el kell hinnünk, hogy a Megváltó Jézus Krisztus szeret és elfogad minket úgy, ahogy vagyunk. Ő nem elvont vallási fogalom, vagy a világot magára hagyó Teremtő, hanem élő személy, „vérző szíve a keresztfán vért el értünk, a mi megmentésünkért”. A bűntől sebzett embernek a világ mostani állapotában tudomásul kell vennie, hogy „minden, ami nemes, ami az életet továbbviszi, ami boldoggá, értelmessé teszi a létet, csak szenvedés, áldozat által érhető el”. Rajtunk múlik, hogy „ellenkezve, morgolódva” szenvedünk-e, vagy szeretetből, másokért. Ha így, akkor kieszközölhetjük Isten irgalmát a magunk és az emberiség számára.

A bűnök megvallását, a bűnbánatot illetően a teológus lekipásztor szerző örületnek nevezi a napjainkban járványként terjedő „ártatlanság-örület”-et.

Senki sem hibás, csak a körülmények. Ám ahol nincs bűnbevallás, ott nincs megtérés sem, ezért a bűn sebe gyógyíthatatlanná válik. A bűn valójában a szeretet hiánya, önzés, amely nem akarja észrevenni a másik embert, mindenben a maga javát, az anyagi hasznot keresi, „ez bizony veszedelmes vírus”.

Kerényi Lajos atya vallja, hogy mindnyájan benne vagyunk Isten örök tervében, öröktől fogva, „Mindenki egy külön csoda, lehetőség”, mindenkinek megvan az Istentől kapott, egyéni küldetése. A Megváltó Jézus Krisztus pedig az emberiség legkiválóbb orvosa, aki a halálból való feltámadásával „beleénekl a világba, hogy soha nincs végleg elveszett, reménytelen helyzet”, ugyanis a valódi boldogság megteremtésének legnagyobb művésze a Szentháromságos Isten, „a szerető szívű mennyi Atya, az Ő egyszülött Fia, az értünk szenvedő, kínhaltalt halt és feltámadott Jézus, és a Szentlélek, aki áttelekíti az önző, lélek nélküli, anyagba süllyedt világot”.

A plébánia élő műsora a Mária Rádióban

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

A Budapest-Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia templomában 2018. január 1-jén kezdődött a folyamatos szentségimádás. A folyamatosságot a napszak-felelősök áldozatos munkája és egy regisztrációs oldal segíti, ahova, immár, közel 450 szentségimádó regisztrált.

Nagy öröm számunkra, hogy a Mária Rádióban lehetőségünk nyílt elmélkedésre és beszélgetésre a legmértősebb Oltáriszentség imádásáról. A havonta egyszer elhangzó élő műsorban Oszti Zoltán plébános úr elmélkedik, majd vendégeivel beszélget az átélt élményekről, Krisztus imádásában. Reményeink szerint a műsor által még több emberhez eljut a szentségimádás ténye, akik majd szintén bekapcsolódnak az örökimádásba.

Első két adásunk témája Borhidán Bernadettel és Bitter Lajossal az „Eucharisztikus csodák” és a „Ráhagyatkozás a szeretetre” volt. Legutóbb Wanhall István volt vendégünk, aki Sopronban szervezi az örökimádást. A Budapest-Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia a soproni tapasztalatok felhasználásával hozta létre a folyamatos szentségimádást. Zoltán atya és István erről a harmonikus együttműködésről, a Krisztusban való egységről beszélgetett. A műsorban telefonáló hallgatókkal is beszél-



get Zoltán atya és a vendége, akik az ország különböző pontjaiból jelentkeznek, megosztva élményeiket. Az elmélkedések közti elmélyülést a felcsendülő zenei betétek segítik, melyek összeállítását templomunk zenei igazgatója, Gesztesi-Tóth László végzi. A műsorok menetrendjét és a szervezési munkákat Aranyossy Mihály, a templom turisztikai munkatársa látja el. Mihály szervezi templomunk facebookoldalán a szentségimádáshoz kapcsolódó szavazássorozatot is, ami az új műsorral kapcsolatban született. Nagy örömeinkre a válaszadók pozitívan reagálnak a kérdésekre, amelyek a szentségimádás és életünk

közti kapcsolat alakulására vonatkoznak. Kérjük, vegyenek részt a kedves Hívek a szavazásban, amennyiben rendelkeznek facebookoldallal!

Hálásan köszönjük a Mária Rádió munkatársainak a nekünk adott lehetőséget, és a munkát, amellyel biztosítják a rádió működését! Szeretettel ajánlom a Plébánia műsorát a Híveknek a Mária Rádióban! Következő adásunk június 30-án, 21 óra 5 perckor lesz.

Vörös Viktória

Varázstalanodott világ

Arra a kérdésre, hogy létezik-, léteznek-e és megnevezhetők-, megnevezhetők-e olyan folyamatok, amelyek mindent átfognak, lefednek az emberi történelemben, már születtek elgondolások, válaszok. Ilyen volt például Marx- és Engels válasza, akik mindent a gazdasági cselekvés logikájára fűztek fel. Másik ilyen elgondolás szerint a történelem a társadalom funkcionális területeinek előrehaladó elkülönülésében áll. Igaz, hogy ez utóbbi elmélet kimutatja, hogy valamely terület fejlődése vele ellentétes folyamatokat eredményezhet egy másik területen. Ezek az elméletek, ha érdekes és jelentős összefüggéseket tárnak is fel, legfeljebb az európai és észak-amerikai civilizációra lehetnek, részben, igazak.

Max Weber, a híres szociológus szerint az európai folyamatokat a varázstalanodás fogalmával lehet átfogóan leírni, mely szerint a modernizálódó, kapitalizálódó világból végleg kikopik a varázs. Igaz, idős korában ezt úgy értékelte, hogy a méltó emberi élet szempontjából ez nagy baj. A varázstalanodás szerinte úgy történt, hogy a kálvinizmus kiiktatta a hitből a mágiát és helyébe a racionalitást állította. A mágia kiiktatása, pedig, elsősorban a szentmisében történő átváltoztatás és az úrvacsora misztériumának eltüntetését jelentette. (A mágia szó az ember részéről saját akaratának érvényesítése érdekében bevont emberfeletti erő igénybe vételét jelenti. Ennek semmi köze nincs a konsekrációhoz.)

A varázstalanodás fogalom nem tisztázott, nem világos és nem egyértelmű. A hithez, szentmiséhez kapcsolt értelmezése mint mágia, pedig kifejezetten téves, ugyanis nem különbözteti meg a mágiát a szakralitástól és a transzcendenciától. Ha a varázstalanodást éppen mint a mágia meggyengülését értelmezzük, akkor nagyon is helyeselhetjük, annál is inkább, mert ez vezetett a transzcendenciáról alkotott elgondolások előtérbe kerüléséhez.

A mágikus gondolkodással már a próféták és az első századok keresztény szerzői leszámoltak. Kétségtelen, hogy a középkorban újra felütötte a fejét, és ebből a szempontból a reformáció közvetett módon pozitív hatást gyakorolt a racionalitás előtérbe helyezésével, ha tévedett is a szentmisével kapcsolatban. Ugyanakkor tisztában kell lennünk azzal, hogy a mágikus elgondolások, sőt gyakorlatok, kifejezetten virulensek, újra és újra felütik a fejüket, sőt, virágzanak, elég csak az ostobábbnál ostobább filmeket, vagy TV-műsorokat nézni. De sajnos, magukat kereszténynek tartó, gondoló hívők sem képesek sokszor a megkülönböztetésre.

A mágia létezik szigorúan szekuláris, sőt, vallásellenes körülmények között is. Ilyen például

egy politikai vezető szakralizálása, majd halála utáni bebalzsamozása, és a hozzá kapcsolódó kultusz kialakítása.

Miközben a szakralizáció eredetileg a Szent (a héber *kadosh* szóból az „*egészen más*”, *nem evilági*, az *ember feletti*, tulajdonképpen Isten) szóhoz kapcsolódik, a szakralizálásnak a modern korban új jelentéstartalmával szembesülünk, szintén kifejezetten szekuláris formában. Ilyen az emberi személy szakralizálása, amely az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatával van összefüggésben. Ezt még – mivel a francia forradalom egyházellenes beállítottságának indulata motiválta – a katolikus egyház nem fogadta el, de a 20. századtól már saját vallási hagyományunk hiteles kifejeződési formájaként tekinthetünk rá. Hiszen, ki az ember? Az, akinek személye maga a Szenttel való kapcsolat, vagyis szent.

Ezek után hogyan lehetne a varázstalanodás fogalmát, folyamatát mégis, és újra „használatba venni”? Igen, létezik és nagyon is jól használható keresztény szempontból ez a szó, amennyiben a világ jelenségeinek, legalábbis a „normális”, mindennapi jelenségeinek jellemzésére használjuk. Ez az anyagi világ – úgy tűnik – varázstalan. A tudomány megmagyarázza a jelenségeket, okokat, összefüggéseket, míg a technika megvalósítja az elgondolásokat.

Az ószövetségi (zsoltáros) ember a természetre és a történelemre, a néppel történő és az egyén életében lejátszódó eseményekre mint isteni önközlésre, hatásra tekintett, és az számára valóban az is volt. Az ún. tengelykor, a Kr. e. 8-2 század prófétái már az Igazság szóban történő kifejezésére helyezték a hangsúlyt, míg végül az az Igazság Emberfiaként valóságosan, történelmileg meg is jelent.

Racionális, technikai-tudományos világunk a varázstalanodás terepe, helyszíne. Ez a tény éppen egy olyan, mindent átfogó, lefedő folyamat – ismételt – előtérbe állítását segítheti, amely valóban átfogja az emberi történelmet. Ez pedig az üdvtörténet. A hitben nem azt kell látnunk, hogy milyenek a létezők, a jelenségek, okok, összefüggések (az a tudomány dolga), hanem azt, hogy léteznek. Ha a világ varázstalanodását mint egy mindent átfogó folyamatot, az üdvtörténet szempontjából tekintjük, akkor megtörténhet a csoda: a belátás, hogy az emberi személy szakralizálása csak azért lehetséges, mert forrása Isten. Az ember a végtelen szentháromságos szeretetből, Krisztus által, Isten- és emberkapcsolatra, szeretetre születik, és a Szeretetbe hal „bele”.

BL

A PLÉBÁNIA PROGRAMJAI

2019. június

június 15. 19.30 Orientale Lumen – A Szent Efrém Férfikar hangversenye

június 22. 19.00 Corpus Domini. Szentségimádás az Úrnapja előestéjén

június 28. 18.00 Józsa Judit tárlatvezetése az altemplomban

Rendszeres programok

Hetente:

hétfőn 18 ó Ifjúsági- és felnőtt katekézis

kedden 16 ó Szeretetláng imaóra

18 ó Bibliakör

szerdán 14 ó Csoportos háznézés

pénteken 17.40 Községi imaóra vesperással a szentségimádás keretében

Havonta:

első hétfőn 17 ó Szentmise az adorálók szándékára

első kedden 18 ó Elváltak és Egyedül Élők szentmiséje és találkozója

első pénteken Beteglátogatás, áldoztatás

PESTI FŐTEMLOM

Spirituális közösségi lap

V. évf. 35. szám

A Belvárosi
Nagyboldogasszony
Főplébánia lapja

Kiadja:
a
Belvárosi Főplébánia

Felelős kiadó:
Dr. Osztie Zoltán

Szerkesztő:
Bitter Lajos

Munkatársak:

Borhidán E. Bernadett
Farkas Emánuel
Dr. Gesztesi-Tóth László
Kovács Gergely
Vörös Viktória

Lektorálta:
Faga-Nagy Mária

Szerkesztőség:

Budapest 1056 Március 15.
tér 2.

Tel/fax: 318 3108

E-mail: prorsus@t-
online.hu

Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia

1056 Budapest Március 15. tér 2. Tel/fax: 318 3108 E-mail: belvarosiplebania@gmail.com

Irodaszolgálat: hétfő - szerda - péntek 9 -12; 15.30 - 17.30

Irodavezető: Rochlitz Kinga